

Дружина вѣрна той събира,
На волята си ги склони
И времето безъ да простира
Реши се да се подиви.

Да обикаля планинитѣ,
Мжчителитѣ си да трий,
Що теглилѣ той злочестинитѣ,
Колко годе да измий.

Или пѣкъ родното му племе
Ако се нѣкакъ съживи,
И скочи, за да се отнеме,
На помощъ да му се яви.

Но спи това злочесто племе
Въ дълбокъ и непробуденъ сънъ,
Въ тежки мжки тегли, стене,
Чернѣй отхвърлено навънъ.

Войвода щомъ си туй представи,
Потъ го побива по лице,
Какво да стори, да направи
Съ раненото си той сърдце.

На пжтъ когато му се падне,
Макаръ и старъ, но като младъ
Ще гледа какъ да се открадне,
Къмъ родниятъ си тича градъ.

На канаритѣ се възкача,
Градътъ изглежда отдалечъ,
Порони сълзи, горко плаче,
Изгубенъ е за него вечъ.

И щомъ престане той да плаче
И сълзитѣ му да текатъ,
Изново хваща пакъ да краче
И връща се по сжщий пжтъ.